

Josef (76): Bez tebe to nepůjde

Pro pana Josefa (76 let) to bylo těžké období a těžké rozhodování. Týdny jej odkládal a myšlenky, že už nebude moci žít ve svém bytě, z hlavy zaháněl. Snad aby sobě i synovi dokázal, že vše zvládá jako dřív, stále připomínal, co vše už dnes udělal, a plánoval, co ještě udělá. Docela to vypadalo, že se vlastně na syna zlobí, že mu nakupují, nosí teplé jídlo, perou a doma uklízejí.

„Co by se mělo dít? Všechno mám!“, říkal do telefonu trochu nabručeně, když se pravidelně ujišťovali, jestli je v pořádku a zda od nich něco potřebuje.

„Mě ty moje nohy učí přemýšlet“, dělал si naoko legraci. Ale myslel to vážně. V poslední době několikrát doma upadnul. Z ničeho nic občas nohy přestaly sloužit a jejich síla byla pryč. Naštěstí se nikdy nic vážného nestalo – pan Josef se zachytil o své chodítko, nábytek, nebo sklouznul k zemi a potom se pomalu zvedl. Ale přestal si postupně věřit. A každou cestu ze svého křesla si teď dobře plánoval, aby nemusel jít dvakrát nebo nic nezapomněl. Chůze po bytě se stala čím dál namáhavější. Do kuchyně ohrát jídlo, včas vyrazit na záchod, donést si vše ke křeslu nebo se jen podívat z okna. „Kdy jsem byl naposled venku?“, vzpomínal. Obával se, jak to bude dál. Byl vděčný za pomoc rodiny, ale zároveň také nechtěl být na obtíž. Potom se rozhodl. Když od něj syn večer odcházel, vyhrkl na něj: „Půjdu někam. Domluv to.“ Josefův syn se podíval překvapeně a nejprve vůbec nechápal. Josef zopakoval: „Běž, zaříd' něco. Už to nejde.“ A po chvíli dodal: „Hlavně mi s tím dejte pokoj. Půjdu – řekni kam a kdy. Víc mě nezajímá.“ Synovi bylo jasné, že dnešní rozhovor právě skončil.

Za několik dnů přišel syn za Josefem: „Volal jsem do toho domova seniorů. Chtěli by s tebou mluvit. A ukázat ti to prostředí.“ „Ale já jsem ti říkal, že to máš zařídít... K čemu řeči? Nikam nepůjdu,“ přišla odpověď téměř okamžitě. Chvilí to vypadalo, že diskuse bude zase rychle u konce. „Říkali, že bez tebe to nepůjde,“ vysvětlil syn. A dal si přítom

záležet, aby věta vyzněla co nejvíce smířlivě. Po chvíli dodal: „Pokud bys nemohl, přijdou sem za tebou. Řekli mi, ať se třeba zatím podíváš na fotky.“ Syn vytáhl mobil a našel webové stránky domova. Josef mávl rukou, ale po očku se přeci jen podíval. Na jedné z fotek byla zahrada a tam cesta, jak se klikatí zahradou. Ten detail Josefa zaujal. „Cesta...“, opakoval si v duchu. „Kam asi vede,“ pomyslel si.

Když se za několik dnů šli do domova seniorů podívat, hned se mu ten obrázek připomněl. Ta cesta tam opravdu byla. V ranním slunci, s podzimními květy podél a kapkami rosy, kam se jen podíváš. Přivítal je sociální pracovník a pozval do své pracovny. Ptal se pana Josefa, jak nyní žije, kdo mu pomáhá a jak mu pomáhá, co potřebuje, co by si přál a co očekává, že se rozhodl vyhledat pobytovou službu domova. Pan Josef byl překvapen. Vlastně čekal takovou úřední formalitu. Proto byl překvapen, jak se sociální pracovník ptá. Josefa potěšilo, když si uvědomil, že jeho situaci rozumí a že nad ní přemýšlí. Hodně se ptal, jak probíhá podpora doma a v čem jsou hlavní potíže. V jednu chvíli dokonce pan Josef skoro šibalsky poznamenal: „Mně to připadá, že mě tu moc nechcete.“ Všichni se rozesmáli. „Což o to, my bychom vás tu chtěli, pokud se vám u nás bude líbit. Ale také je pravdou, že máme čekací doby, tak vlastně přemýšlím, co nejlépe udělat, abyste do té doby

mohl zůstat doma – být v bezpečí a dostat vše, co potřebujete.“ Možná, že ani nic lepšího nemohl pan Josef v tu chvíli slyšet. A věta: „Víte, my jsme rádi, když lidé mohou zůstat doma a je jim tam dobře. Tak se tomu snažíme napomoci,“ působila jako elixír.

Domov se panu Josefovi líbil. Ale ještě mnohem více se mu líbilo, že si se synem odnesli řadu nápadů, které jim sociální pracovník nabídl. Informoval je o sociální službě telefonické krizové pomoci a o jiných technických řešeních, jak si přivolat pomoc. Také je informoval o možnosti dalších sociálních služeb, které mohou panu Josefovi doplnit pomoc od rodiny. Dozvěděli se více o pravidlech pro poskytování příspěvku na péči. A také možnosti požádat o příspěvek na bezbariérovou úpravu bytu a přístupu do domu. Nebo o půjčovně kompenzačních pomůcek. Synovi pana Josefa zároveň sociální pracovník nabídl možnost jít se kdykoliv poradit do nedaleké poradny pro pečující o rodinné příslušníky. „Mají mnoho praktických zkušeností a rádi je předávají. Není úplně třeba, abyste na vše byl sám,“ vysvětlil sociální pracovník.

Když vyšli ven, slunce už bylo vysoko. Osvětlovalo tu cestu jinak než ráno. Rosu vystřídali motýli a včely. Některé stromy se už barvily do podzimu, ale letní květy na louce zářily svou barevností. „Kam vede ta cesta?“, vzpomněl si Josef na svou otázku. Napadlo jej, že třeba i zpět. (PR)

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

RPO
PODPORA KVALITY
SOCIÁLNÍCH SLUŽEB